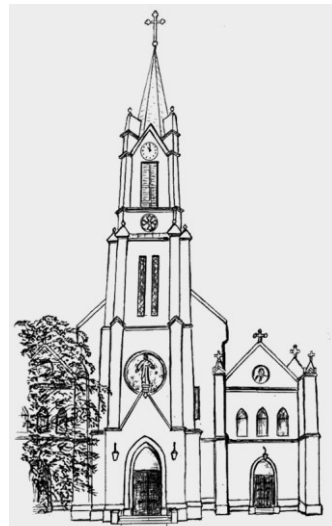

Főplébániai Hírlevél

Az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia lapja
2018. augusztus 26, templombúcsú
Szűz Mária, Egek Királynéja ünnepe

Szűz Mária, Egek Királynéja, könyörögj érettünk, egész egyházközségünkért!

A keresztény világ kezdetektől fogva ünnepelte Mária királynői méltóságát. Az efezusi zsinaton az évszázados gyakorlatot szentesítettek dogmával 431-ben. Azóta Máriát, mint Isten Anyját ünnepeljük.

A Bibliára alapozott ősi hagyomány szerint Mária Dávid király családjából származott. A Jelenések könyvének napba öltözött asszonya csillagkoronával tűnik fel (Jel 12,1). Nazianzi Szent Gergely mondotta, hogy Mária az egész mindenség Királyának édesanyja, ezért nyíltan „Úrnő”-nek, „Úrasszony”-nak, „Királynő”-nek nevezték őt a legrégebbi idők óta fogva. Már Órigenésznél, a nagy tudósnál is megtaláljuk ezt a címet, melyet azután Szent Jeromos, Aranyszájú Szent János, Krétai Szent András és sokan mások adnak meg Máriának. Az Egyház hittudósai pedig minden teremtet lény Királynőjének, a mindenség Úrnőjének nevezik, amiben az Egyház főpásztorai osztoznak velük.

„Illő volt, hogy Fia érdemei folytán előbb itt a földön dicsőség övezze a Szűzanyát, utána pedig megkapja dicsőséges helyét a mennyben is. Illő volt, hogy itt a földön dicső legyen, hogy azután bejusson a mennyi teljes boldogságba. Illő volt, hogy miként itt a földön az erények legmagasabb fokára felemelte Őt a Szentlélek, ugyanúgy a legnagyobb mennyi dicsőségbe is bevigye.” (Szent Amadeus püspök szentbeszédéből).

Boldogságos Szűz Mária királynő ünnepét 1954-ben rendelte el XII. Piusz pápa, évenkénti ünneplési időpontot határozva meg Mária e tulajdonságára, királynői méltóságára.

A II. Vatikáni Zsinat utáni naptárreform előtt május 31-én ülték, Szűz Máriát, mint Egek Királynéját. Utána került át augusztus 22-re az ünnep, 1971-ben.

Erre az évre egy szép Mária királynő szobor képet választottam, egy iraki menekülttáborból.

Irakban, egy közel 5000 embert befogadó menekülttáborban, egy sátortemplom előtt áll ezen a képen látható Mennyek Királyné asszonyának, Máriának a szobra. E helyen

álló Mária szentély, a maga létevel hirdeti, hogy a sok száz éve üldözött káld keresztények Máriát tekintik az üldözések viharában is irányt mutató vezérlő csillaguknak! Velük együtt én is hiszem, hogy Mária élete, példája válasz mindarra, mitől a ma embere szenved, arra a mérhetetlen kapzsiságra, melytől fuldokol Európa, de korunk többi lelki betegségére is, a terrorizmusra, a menekültek problémáira, az önmagunkat feladó sodródásra, az elpuhult kényelemszeretetre, mindarra, ami az emberiség jövőjét veszélyezteti.

A Hozsanna 191-es éneke így dicséri Szűz Máriát:

*Égi királynak szent Anyja,
Világosságnak ajtaja,
Kiben az élet szép napja
Magát miránk kiárasztja*

A Szűzanya egy közülünk, de odaadottságában, Jézus édesanyjaként méltóságban felülmúl bennünket. Az Egyház jövődó dicsőségének képét viselő királynő Szűz Mária, mert ami vele, a kiemelkedő taggal

történt, az fog történni a titokzatos Test valamennyi tagjával.

A Szűzanya királynői méltósága nem földi eredetű, hanem kizárólag Fia királyságából származik. Izajás jóvendölése szerint "az Ő vállára kerül az uralom; így fogják hívni: csodálatos tanácsadó, erős Isten, örök atya, a béke fejedelme." Gábor angyal kifejezetten a "Magasságbeli Fiának" nevezte. "Az Úristen neki adja atyjának, Dávidnak trónját, uralkodni fog örökké, s országának nem lesz vége." Jézus, amikor Szűz Mária Fia lesz, tőle kapja emberségét, Ő viszont anyját isteni királysága részévé teszi.

A Szűzanyát az egyház bizalommal hívja segítségül, és arra buzdítja a keresztényeket, könyörögjenek Hozzá, aki "fölmagasztalva a mennyben az összes szentek és angyalok fölé. szószólónk Fiánál a mindenszentek közösségében, hogy a világ népei egyetértésben és békességgel gyűljenek össze Isten egyetlen népében a szent és oszthatatlan Háromság dicsőségére.

Zoltán atya

Nyári hittanos táborunk beszámolója

TÖK JÓ TÁBOR KISMAROSON

Ezen a nyáron a hittanosokkal Kismaroson táboroztunk. A hét nagyon sok izgalmas és színes programot tartogatott számunkra. Már a leutazás is izgalmasan kezdődött, mivel a vonatunk egy órás késéssel indult. Kismaroson elfoglaltuk a jó kis szállásunkat és este a tábor tüzet követően már indultunk is az éjszakai túrára.

Kedden kicsit fáradtan ébredtünk, aztán indultunk a kisvasúthoz, hogy elmenjünk Királyrétre, ahol jól hajtányoztunk, játszottunk a pataknál és ebédeltünk. Délután eleredt az eső, így vissza a kisvasúthoz már szaladnunk kellett.

A szerdai délelőtt kézműveskedéssel telt, készítettünk pöci-foci pályát, táskát, szalvétaképet és még batikoltunk is. Délután Zebegénybe mentünk, megnéztük a templomot, a Hajózási Múzeumot és felmentünk a Kálváriára.

Csütörtökön ismét Királyrétre mentünk, de most odafelé busszal utaztunk, visszafelé pedig gyalogosan kirándultunk. Jó hosszú túra volt, mire hazaértünk nagyon elfáradtunk, de csak egy kicsit tudtunk pihenni, mert indultunk is a ciszterci nővérekhez szentmisére.

A felnőtt táborvezetők pihennek....

Pénteken – az utolsó napon – Vácra mentünk, ahol megnéztük a Piarista Templomot és a Székesegyházat, aztán még strandoltunk is. Este búcsú-táborúzzal zártuk a közös hetünket.

Szombaton már csak a hazautazás várt ránk. Én nagyon jól éreztem magam, a legjobban a királyréti nap tetszett; remélem jövőre is lesz ilyen szuper tábor! Köszönöm mindenkinek, aki megszervezte nekünk ezt a TÖK-JÓ TÁBORT! -

Pirositz Márton

Egy friss nagykorú szemével a táborról

Idén Kismaros felé vettük az utat, hogy közösen töltsünk el egy hetet. Zoli atya és a szervezők igazán kitettek magukért, hiszen sosem maradtunk programok nélkül. Csak fogytak a lábunk alatt a kilométerek az éjszakai túra során, másnap egymást hajtottuk kis kocsikban egy sínpályán, és felfedeztük, hogy mászókának a hatalmas fák gyökerei is tökéletesen alkalmasak. Ezután mindenki a saját csapata színének megfelelő pólót batikolhatott, de az igazi focirajongók focipályát készítettek Gyuri bácsival, amíg a lányok egyedi fülbevalótartót csináltak maguknak.

A csütörtöki napon ismét túrára adtuk a fejünket, Királyrétről indulva a környező falvakon keresztül jutottunk vissza a táborhelyünkre, ahol az ottmaradók pogácsával vártak minket ☺ Este kicsiknek és nagyoknak is volt lehetőségük az elcsendesedésre a ciszterci nővéreknél, ahol misét tartottunk, a nagyobbakkal pedig az esti imaórájukon és a Szentségimádáson is részt vettünk.

A tábor utolsó előtti napján jól megérdemelt pihenésként Vácra mentünk, ahol két csoportra osztva megnéztünk két templomot és strandoltunk.

Amikor megkértek, hogy írjak cikket az újságba, azt kérték, hogy olyan cikk legyen, ami nem húzható rá minden táborra. Így a

végén szeretném leírni, hogy számomra miért vált felejthetlenné a tábor:

**Kiváló közösség gyűlt egybe,
Imára is jutott idő.**

Szeretettel vettük körbe egymást

Mindenki figyelmes volt, mi más?

A számháborúban a lányok győztek

Rengeteg emléket szereztem,

Ovatosan ugrottunk a vízbe,

Sétálás közben is lehetett énekelni!

Köszönjük minden szervezőnek és Zoli atyának a fáradozást, a tábor megszervezését és lebonyolítását, Teri néninek és Emő néninek pedig köszönjük a gondoskodást.

Táborlakók! Jövőre, veletek, ugyanitt vagy máshol! ☺ -

Lantos Dorina

A zebegényi templom kapujában

Napközis tábor élménybeszámoló

Az idei napközis tábor, hasonlóan a korábbiakhoz, szuperül telt. Most is rengeteg gyerek volt, de én, mint segítő táboroztató, ugyanúgy élveztem a hetet, mint a résztvevők. A legkisebb korosztállyal voltam, és abban biztos vagyok, hogy egy igen eseménydús táboron vagyunk túl. A főtéri óriáshomokozótól kezdve a házi szabaduló szobán át a Mátyás templomig minden program nagyon élvezetes volt kisebbeknek és még nekünk, nagyobbaknak is. Ha épp nem a homokvár építésében segítettünk a gyerekeknek, akkor a lelkes lányokkal a második reggeli tornát végezték ül ugrálva, zenével a főtér szélén – mert persze az elsőt már Melinda néni megtartotta a plébániaudvaron. A Halászbástyához feljutni egy mini busszal, több, mint negyven fővel és a reggel munkába igyekvő,

dolgozó emberek mellett mindnyájunknak mókás kihívást jelentett, és bár néha egymás kezére-lábára estünk egy-egy kanyarban, mind jól szórakoztunk a heringpartiban a többi utassal együtt. A Vasúttörténeti Park kerti kisvonatára felülni mindenkinek élmény, függetlenül kortól, nemtől, és attól, hogy előtte hányszor utaztunk már vele – nem kérdés, hogy mind mentünk volna még egy-két kört. No és persze ne felejtsük el a Tarzan Parkról se, ahol aztán tényleg mindenki remekül szórakozott, a nagy hőségben jó volt lehűsíteni magunkat egy kicsit a vizes placcnál; de a csúszópályát is szívesen kipróbálták még a kísérő szülők is. A délelőtti kimerítő programok után aztán jólesően ettük az összes napon az ebédet, de természetesen a legízletesebb a pénteki

gulyás és palacsinta párosítás volt, és bár a diétásoknak készítenő tészta okozott egy kis fejtörést, végül Teri és Emő néni orvosolták a problémát, így mindenki egységesen jól lakott a finomságokkal. A kisebbeknek talán nem, de a nagyobbaknak egyértelmű, hogy minden napnak a megkoronázása a délutáni alvás volt, ahol bizony nemcsak a kicsiket altattuk el, hanem magunkat is; majd a szieszta után a

délután szuper kézművesekkel és a közös udvari játékkal fejeztük be.

Voltak apró balesetek, vagy mélypontok, de annál sokkal több volt a mosolygás, a vidámság, az öröm a gyerekek és a felnőttek arcán, ezért én úgy gondolom, hogy összességében egy nagyon szuper napközis táborozást zártunk.

Mátyus Ágota

Plébániánkat egy ministráns képviselte az ez évi nemzetközi római ministránstalálkozón

Ministráns-zarándoklaton Rómában

Idén abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy én képviseltem a plébániát Rómában a ministráns zárandoklaton. Ez az egész számomra akkor kezdődött, mikor tavaly nyáron Zoli atya bejelentette, hogy van egy ilyen lehetőség. Ezek után Antal atya – a zárandoklat fő szervezője – 3 hónapon keresztül feladatokkal látott el minket, majd novemberben volt egy vizsga, amivel kiválasztották a résztvevőket. A mi egyházmegyénkben kb. 180-an és egész Magyarországról kb. 1800-an indultunk útnak. Az utazásnak volt jó és (látszólag) rossz oldala is: a rossz(nak tűnő) oldal, hogy busszal utaztunk, emiatt a 6 napból kettőt utazással töltöttünk. Jó volt viszont a társaság, és ha nem busszal, hanem repülővel mentünk volna, nem tudtuk volna megnézni Velencét, Assisit és Jesolo tengerpartján sem lett volna alkalmunk fürdeni. Összességében tehát szerintem megérte busszal menni.

Az első napot utazással töltöttük, majd Velence mellett szálltunk meg. Másnap délelőtt Velencében bolyongtunk, majd ebéd után indultunk tovább Rómába. A harmadik nap volt a zárandoklat fénypontja több dolog miatt is; először is azért, mert ezen a napon volt alkalmunk találkozni a többi ministránssal, a másik és főbb ok az volt, hogy ezen a napon találkoztunk a Pápával.

Ekkor több mint 65000 ministráns gyűlt össze a Szent Péter téren. A következő két napban várost néztünk, majd elindultunk Assisibe, ahol eltöltöttünk egy napot. Este elindultunk Jesolóba, ahol a napfelkelésben tartottunk egy misét, és miután csobbantunk egyet a tengerben már csak a hazaút volt hátra.

Mátyus Andor

Ilyet se látott a római Szent Ignác templom! Pár perc alatt a magyar ministráns fiatalokkal teli templomban kétszer is olyan tapsvihar tört ki, hogy kezdtem már a vakolatot féltetni. Már csak az áldás hiányzott a mise teljességéhez, amikor Ternyák Csaba érkezik „csak úgy” megkérdezte: „Hányan vannak köztetek olyanok, akik már megérettétek valamiként az Úr hívásait és gondolatok arra, hogy az ő szolgálatába álljatok? Emeljétek fel a kezeteiket!” Hát elég meredek kérdés! De egyik kéz a másik után emelkedett fel. Legalább tíz-húsz százaléka a jelenlévőknek, azzal a felemelt kézzel vallomást tett. Vallomást az Úr mellett, hogy már hallották az ő Hangját, amint megszólítja és magához hívja őket. Pár másodpercig égbekiáltó jelként „lógtak” azok a kezek a magasban, mire a többiek, gondolom ők is döbbenetben e tanúságtétel láttán, összeverték a tenyerüket és dübörgött a tapsvihar. Hosszan és kitartóan.

Egy gyémántlakodalom margójára

60 év házasság: a tanulság és az örökség

Férjem szülei, Pozsgay Sándor és Mészáros Julianna augusztus elején ünnepelték 60. házassági évfordulójukat. Az értük mondott szentmisén váratlanul és nyilvánosan megszólított Zoltán atya: készítsek interjút az újság számára: mit akartak átadni az elmúlt 60 év alatt gyermekeiknek, ill. férjemet is kérdezzem: mit kapott útravalóul, tőlük? Érdekes egymás mellé írni ezeket a vallomásokat. Bár talán nem meglepő, van némi egybeesés....

A kép az ünnepség utáni fogadáson készült. Gyuri- Sanyi- Julianna és a kis dédunoka

Sanyi és Julika

Elsődleges volt becsületes embereket nevelni. A hétköznapjaikban igyekeztek jó mintát adni, és remélték, hogy majd ezt viszik tovább...

A vallásos élet a hétköznapok része volt. Sanyi mélyebb, gyakorló vallásos családból érkezett, és ezt közös akarattal megtartották, tudatosan próbálták továbbadni.

Gyuri 5 éves kora óta ministrált ebben a templomban. A kádári éra alatt is bíztak, nem félték – akkor sem, mikor az óvodába behívták őket és szóltak: Gyurika ne büszkélkedjen a ministrálással!

Közösségi életük több szintéren zajlott. Családi összejöveteleken – többek között Gönczölékkal – nagyokat énekeltek. Ezekben Gyuri is lelkesen részt vett. Saját kisközösségük volt, ahova eljártak, míg erejük engedte. Gyerekeik közösségét éveken keresztül hétről hétre befogadták. Az évfordulás ünnepségen is volt közülük, aki megköszönte ezt a 8 évet; más a nyaralását megszakítva jött el, majd utazott vissza, hogy így fejezze ki köszönetét és tiszteletét – ezt az alkalmat nem hagyhatta ki! Ők egyszerűen, mosolyogva annyit mondtak: nekünk is nagyon jó volt itt látni a fiatalokat! Bíztak gyerekeikben, egymásban és a Jóistenben. Így tudtak befogadni, és így tudtak elengedni is. Az akkori, mobiltelefon előtti világban ajtócsukástól ajtónyitásig izgultak, féltették – időnként vakmerő – utakra induló gyerekeiket. De az alapvető bizalom légkörében tudták hova mennek, mire készülnek. Időnként így sem volt könnyű...

Fiuk, Gyuri

Szüleitől kapta a munka szeretetét, hogy szeret dolgozni. Erre példával és bevonással nevelték.

A hitet a maga természetességében kapta: ebben élünk, magától értetődő. Ezt a szemléletet felnőttként is megtartotta, igyekezett továbbadni. 5 éves kora óta aktívan tartozik templomunk közösségéhez.

Befogadás, nyitottság: az „átkos” időszakban is minden héten nálunk találkozott Regnumi közösségünk.

Akik ennél gyakrabban betértek, azok saját poharat is kaptak!

De ezen felül is bárki, bármikor jöhetett, kapott enni-innivalót, ha kellett szállást is.

Családi közösségből hozta az éneklés szeretetét.

Feltétel nélküli bizalom. Nem volt még telefon a zsebünkben, de elengedtek barlangászni, téli sátorozásra, vagy más eszementnek tűnő dolgokra – pedig tudták, hova megyünk.

Ha otthon becsuktunk egy ajtót, azt mindig tiszteletben tartották, soha nem jöttek be kopogás nélkül.

Ezeket látta, kapta, és az övé is lett.

Lejegyezte: Pozsgay Zsuzsa

Milyen szép és jó lenne, sok ilyen példaképet látni magunk előtt! Szívesen adok 25, 50, vagy 60 éves áldást, és minden szép tanúságtételnek helyet adunk az újságban is!

Zoltán atya

„Látni szeretnénk Jézust”(Jn 12,21)

Az Eucharisztikus Kongresszusra való készüllet első évének fókuszában az Eucharisztia, mint életünk forrása állt. Ez a második évben – a közösségek megerősítésekor – sem kell, hogy hátrébb szoruljon.

Ezért szeretettel hívlak benneteket éljetek a pénteki Szentségimádási lehetőséggel. Jelentkezni a levelező listán megadott linken, a sekrestyében kitett íven, az Atyánál és nálam is lehet.

Szentségimádáshoz egy kis segítség lehet Jean Van Den Eynde SJ (1926-2016) francia jezsuita atya írása az adorációról. - Gáspár Gabus

Adoráció – a szenvedés és a keresztség

(részletek)

Szeretnék segíteni nektek, hogy jobban megértsétek, mit is jelent az adoráció imája. Ez nem ugyanaz, mint a meditáció vagy a kontempláció. Ez a szív imája szemtől-szemben a valóságosan jelenlévő Jézussal. Az Oltáriszentség előtt hódolunk.

Vannak, akik elveszettek, unottnak érzik magukat, mert egy bizonyos idő elteltével felteszik maguknak a kérdést, mit is csinálnak itt ők tulajdonképpen. Nincs semmi ötletük.

Ha elgondolkoznak.....itt pedig éppen, hogy nem kell gondolkodni.

Ez a legtisztább és legmegtisztítóbb ima, amelyet átélhetünk.

A kiállított Eucharisztia imaközeget alkot, és megadja az ima kegyelmét Jézus tanítványainak, a keresztyén közösségének.

Hogy miért? Éppen azért, mert az Úr valóságos jelenlétéhez kapcsolódik az ima kegyelme. Egyedül azt kell tudni, hogy az Eucharisziával szemben állás azt feltételezi, hogy elhagyok az ehhez a világhoz tartozó minden gondolatot: az intellektuális, az értelmi kontemplációt – és a lelkit is, az intellektuális ima formáit – mindennek el kell tűnnie.

Az adoráció azt jelenti, hogy a szívünkkel vagyunk jelen az Úr előtt. Előtte állok, az Ő jelenlétében, és az Ő jelenléte vezet el engem az imára. Ezalatt személyes kapcsolat jön létre a szívek között, melyet Jézus jelenléte idézett elő.

De Foucauld atya, nagyon sokáig kérte Istent, hogy adja, hogy megismerhesse, ha létezik.

Attól a pillanattól kezdve, hogy megkapta az Isten létezésében való hit kegyelmét, azt mondta, hogy ezentúl nem tud máshogy élni, csak összeköttetésben Istennel.

Szerzetes akart lenni, hogy szegénységben és imában éljen. Kertész lett a názáreti klarissza nővéreknél, ahol az egész imája az Oltáriszentség előtti hódolat volt.

Így írt lelki atyjához: „Az én imám, a belső lelkiállapotom valóban nagyon furcsa! Már képtelen vagyok imádkozni, az egyetlen dolog, ami kedves nekem, az Oltáriszentség előtt időzni. És amikor ott vagyok az Oltáriszentség előtt, száraz, meddő vagyok, nincs bennem se szó, se gondolat.”

Önmagát kérdezi, hogy ima-e ez. És egyre inkább felfedezi, hogy ez imádság: a pusztaság jelenlét, önmaga elvesztése az Eucharisztia előtt. Ez egyre inkább lánggra gyújtotta a szívét. Érezte, hogy egész élete egyre inkább átváltozott a Krisztus és a testvérei iránti szeretetté ezáltal a szárazság, a szó nélküli, gondolat nélküli ima által, az Eucharisztia előtt.

Látok fiatal közösségeket, aki, felfedezték, hogy az Úr hódolatába merülés a közösségi imának azt a formája, amelyik a legerősebben egységet hoz létre közöttük. Amikor közösen hódolnak az Eucharisztia előtt, eltűnik az Úr előtt minden, ami elválasztott minket. Kibékülve, megnyugodva, mindannyiunkkal egysülve jön ki onnan az ember. Ez az ima olyannyira megtisztít minket, olyannyira visszahozza a köztünk lévő egységet, hogy kezdünk rájönni arra, hogy ez az, ami közösséget alkot. Ez azt jelenti, hogy az Eucharisziát a közösség szívébe helyezték el. Ők megtalálták valamit, ami a különféle korszakokban végig ment az egész Egyházon – Jézus szeretetének imáját. Nem az intellektuális imát, hanem Jézus szeretetének imáját.

Megkapták a kegyelmet azáltal, hogy helyet adtak az Oltáriszentségnek a Közösségben és hogy arra kérték a közösség minden testvérét és nővérét, hogy naponta legalább egy órát töltsenek az Eucharisztia előtt.

Úgy gondolom, hogy ez nagyon fontos. Személyesen átéltem ezt, és tudom, hogy miként változtathatja meg az életünket az adoráció.

Azt is tudom – Carlo Carretto világosan beszélt erről –, hogy nincs nehezebb ima az Eucharisztia előtti imánál.

Az valóban nem bonyolult dolog, hogy ezzel ne lehessen élni, mivel ez maga a pusztta jelenlét.

De ez azonban követel is! Menjetek el az Oltáriszentség valamelyik kápolnájába. Remélem, hogy nemsokára kiteszik az Oltáriszentséget több imahelyen a templominkban. Ha nincsen ilyen hely – próbáljatok meg létrehozni kis helyeket az imádságra, ahol mintha ki lenne állítva az Oltáriszentség. Carlo Carretto ezt a kérdést teszi fel „A dolgok másik oldalán” című könyvében: „Mikor jön el az az idő, amikor minden közösségben meghallják a szögek verését és a deszka fűrészelését, amikor mindenki annak szenteli magát, hogy létrehozzon egy kis oratóriumot, hogy ott jelen legyen az Úr.” Érezte, hogy az Egyház, az ima, a keresztény közösség megújulása mindig összefüggésben állt az Eucharisziával.

Mikor jön el ez az idő?

Amikor az Egyház meg akarja mutatni az Eucharisziát – kiállítja az Oltáriszentséget! Ő jelen van ott! Maradjatok ott egy órát, kettőt, egy egész délutánt. Amikor kijöttök, már nem ugyanazok lesztek. De amikor bementek – elkezdtek körbe nézni, nem találjátok a helyeteket – jaj, ki akarok menni innen, nem tudok imádkozni. Oh, nem! Ott kell maradni

legalább egy órát ahhoz, hogy elkezdjétek imádkozni! Kell, hogy minden megnyugodjon bennetek, fel kell ismernetek, hogy nem vagytok a szív szintjén, hogy a világ minden nyugtalanságának el kell tűnnie, amellyel ide érkeztetek: ez lassan megtisztul, de maradjatok ott egy órát!

Kapcsolat az Eucharisziával, Isten, aki éltet engem. Ez olyannyira valóságos, hogy mindig léteznek az Egyházban olyan misztikusok, akik csak az Eucharisziával élnek. Ez jel az egész Egyház számára. Legutóbb a „Foyer de Charité” társulat alapítója, Marthe Robin.

Úgy gondolom, hogy mi mindannyian attól a pillanattól kezdve, amikor imára lettünk szólítva, nem csupán erre, de az adoráció imájára is meghívást kaptunk.

Ez élő imává válik, átváltoztatóvá, az élet forrásává.

Tehát – mindannyitokat arra biztatlak, hogy, amikor lesz rá lehetőségetek, imátok egy részét fektessétek bele az Úr adorációjába. Még akkor is, ha el kell jutni Párizsba, és el kell menni a du Bac vagy a Montmartre utcába, mert nincs más hely, ahol ki van téve az Oltáriszentség.

Menjetek el oda!

*(Fordította: Török Katalin)
teljes cikk megtalálható:*

<http://www.nazaret.hu/hu/irasok/33-adoracio-a-szenvedes-es-a-kereszt>

Magyar emlékhely a Vaskapunál: felavattuk az új Széchenyi-emléktáblát a Kazán-szorosban

Közel 40 év elteltével ez év május 25-27. között megtehettem, hogy Isten segédelmével elvigyem feleségemet, egy akkorra tervezett Kazán-szorosi csodálatos kirándulásra. Az apropóját az adta, hogy Széchenyi emléktábla avatására került sor.

Az Al-Duna hajózhatóvá tételének a tervét a 19. század elején fogalmazta meg Széchenyi István, de a munkálatok java része jóval később, Baross Gábor miniszter idején kezdődött meg. Neki is emléktáblát állított az utókor, akárcsak Széchenyinek 1885-ben, ám ez a tábla a Vaskapu duzzasztógát megépítésével és a vízszint megemelkedésével a víz alá került az Ada Kaleh szigettel és tizenkét településsel egyetemben.

Most magánemberek, civil szervezetek közadakozásából, valamint a külügyminisztérium támogatásából újraállította a Magyar Hajózásért Egyesület, aminek tagja vagyok. Az ünnepségen a táblát megáldotta Pál József Csaba, a temesvári római katolikus egyházmegye frissen kinevezett – még beiktatás előtt álló – püspöke, aki a Dunát a Szent Korona szimbólumához hasonlította: „A Duna partján találták meg az elrejtett magyar koronát is, amely összeköt minket, ahogy a Duna összeköti a népeket” – mondotta. Megáldotta a táblát még Csúry István, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület püspöke is.

A magyar himnusz eléneklésekor képviseltük valamennyi egyházközségi tagot, akik tudnak fejet hajtani nagyjaink előtt. Továbbá mint cserkészek képviselhetjük a kerületünkben működő 33. számú gróf Széchenyi István cserkészcsapatot is. – Szabó Endre

A cursillo nyáron sem tartott szünetet

Cursillós élmények.

Krisztus mindig számít ránk! Hónapról hónapra, ezzel a befejező mondattal hív Bernolák Melinda és Körössy Gábor minden hónap első hétfőjén plébániánkon cursillós találkozásunkra. Felemelő érzés Isten szeretetét megélni ebben a közösségben is és látni, tapasztalni, hogy a gondviselő Úristen szeretetére milyen sokan vágyunk az év bármely időszakában.

A Ferenc pápa által meghirdetett család évében cursillós találkozásaink során témáink ezen gondolat köré csoportosulnak. Az együttlétünk ajándék, hogy a lelkeség egyik nagy mozgalma "működik" és mind többen csatlakoznak a cursillóhoz, újpesti közösségünkhöz. Nyáron talán kisebb létszámmal, de így is nagy szeretettel jövünk össze rendszeresen.

Találkozásainkat megszínesíti közös imáink, dicsőítő énekeinken kívül, az, hogy mindig van egy cursillót végzett előadó körünkől, aki a cursillós elemeket érintve egy adott témát feldolgoz, tanúságtételével elmondja, hogyan épül be az ő életébe, a mindennapjaiba, hogyan tudja élete részévé tenni Krisztus tanítását.

Legutóbbi témáink közé tartozott pl: a vezető, a ható ember a családban (Gilyén Elemér), illetve apostolkodásom az önismeret alapján (Nabilek Ági), de ezen kívül még sok, hitünket érintő témát dolgoztunk fel.

Együttlétünk fontos eleme, hogy kiscsoportos beszélgetés keretében egyénileg is kifejtethetjük és megoszthatjuk hitbéli élményeinket.

Nagy kegyelem, hogy önmagunkkal, Istennel, és közösségünkkel való kapcsolat folyamatosan fejlődhet, erősödhet.

Feltöltődve, nyári élményekkel gazdagodva és újult erővel várjuk Krisztussal való újabb találkozást a cursilló jegyében.

Ha felkeltette érdeklődésedet ez a rövid beszámoló ne habozz, jelezz bármelyik cursillót végzett testvérünknek, szeretettel várunk közösségünkbe.

Kondás Judit és Juhász Zsuzsi

MOZAIK

A Navicella kamaraegyüttes egyházzenei estje

Ars Sacra - Egyházi Művészetek Hete, nyitott templomok éjszakája

Egek Királynéja Főplébánia Templom

2018. szeptember 15. szombat este 19 óra

Pár évvel ezelőtt cserepekre mozaikot készítettünk. Az első próbálkozások után már rutinosabban fogtunk hozzá a következőkhöz, válogattuk az apró darabokat, méretre vágtuk, illesztgettük, és a végén örömmel csodálkoztunk rá, ahogy az elképzelt minta összeállt. Ez most is nagyon kedves emlék, valahányszor nyaranta előveszem a cserepeket a teraszra. Egyik ilyen, másik olyan, látni rajtuk, hogy melyik készült előbb, melyik utóbb, de mégis valahogy egy egységes, színes képet alkotnak.

Mozaik. Ezt a mottót választottuk idei egyházzenei összeállításunknak, amellyel az Ars Sacra, Egyházi Művészetek Hete programsorozatra készülünk.

Hosszú tanakodás után döntöttünk úgy, hogy újra belevágunk. Ez az elhatározás a korábbi évektől eltérően most nem tűnt magától értetődőnek. Mindig különböző élethelyzetből

érkezünk, minden évben más-más személyes, családi adottságaink vannak, amelyek igen-csak befolyásolják a lehetőségeinket. Ez a mi mozaikunk, amit mindig újra összerakunk. Az elmúlt évben kevesebbet vállaltunk, ugyanakkor eleget tettünk néhány meghívásnak (Rákospalota, Kertváros, volt Károlyi Kórház, Máv-telep), amelyek új színfoltot jelentettek a kamaraegyüttes életében.

Az Ars Sacrára immáron negyedik alkalommal jelentkeztünk. Némi tapasztalattal fogtunk bele a tervezésbe, a műsor összeállításába, és vettük számba az előttünk álló feladatokat. Egy dolog bizonyos volt, most az egész mozaikot újra ki kell raknunk, azaz teljesen új repertoárra van szükség. Ez már önmagában egy hatalmas munkának ígérkezett a többi tervezési-szervezési kérdés mellett.

A Mozaik mottó jegyében időben, stílusban és vokális-hangszeres összetételben is színes

zenei darabokat igyekeztünk válogatni, amelyek között a kuruc kori protestáns és középkori Mária énektől kezdve a barokk kor nagy zeneszerzőin át romantikus és 20. századi művek is szerepelnek. Ismét törekedtünk arra, hogy szép számmal szólaltassunk meg és illesszünk a mozaikba olyan szerzők műveit, akik kevésbé vagy egyáltalán nem ismertek. A választott romantikus művek lényegében egytől egyig ilyenek (Palma, Mohr, Boissiere, Tritant).

Ezeket mindig nagy izgalom keresgélni és utána elkezdeni próbálni. Sokszor semmilyen támpont vagy felvétel nem található ezekről a művekről. Így teljesen a saját interpretációnk kel életre, ahogy legjobb tudásunk szerint igyekszünk összerakni a mozaikdarabkákat.

A barokk korból az ismert nagy zeneszerzőktől válogattunk műveket, többek között Händeltől és Schütztől. Különösen ez utóbbi kedves a kamaraegyüttes számára, ugyanis eddig minden évben műsorra tűztünk Schütz „Kleine geistliche Konzerte” (Kis vallásos koncertek) gyűjteményéből egy-egy darabot, amelyet a szerző két női hangra és continuo kíséretre írt. A „Schaffe in mir Gott ein reines Herz” (Teremts bennem tiszta szívet Uram) kezdetű,

az 51. zsoltár szövegére komponált mű talán az eddigi legnehezebb a korábbiakhoz képest, s egyben az utolsó is, amit kamaraegyüttesünk jelen felállása és szólamlehetőségei mellett meg tudunk szólaltatni. Bár Schütz zenei világa már nem volt teljesen ismeretlen, mégis újra rácsodálkoztunk, ahogy a darab formálódik, és ahogy az új mozaikkép lassan kirajzolódik.

Természetesen az idén is ütköztünk akadályokba a készülés során, de szeretettel és lelkesedéssel vágtunk bele, s ugyanígy hívunk, várunk mindenkit 2018. szeptember 15-én szombat este 19 órakor a templomba, az Ars Sacra programsorozat keretében tartott egyházzenei estünkre.

Az Ars Sacra hét utolsó napján, 2018. szeptember 23-án vasárnap este 19 órakor ugyanazzal a zenei műsossal a Kertvárosban hallgathat meg minket az, aki esetleg korábban nem tud eljönni. Ide is mindenkit szeretettel hívunk és várunk!

A Navicella kamaraegyüttes valamennyi tagja, Forstnerné Deák Erzsébet, Forstner Bertalan és Tarcsi-Veres Attila nevében is:

Györfly Katalin

IDÉN ŐSSZEL ISMÉT

**ARS SACRA KONCERT HELYSZÍNE
AZ ÚJPESTI
EGEK KIRÁLYNÉJA NAGYTEMPLOM**

2018. SZEPTEMBER 15. 19⁰⁰

**A NAVICELLA ÉNEKEGYÜTTES
IMMÁR NEGYEDIK ALKALOMMAL
SZÓLALTAT MEG
EGYHÁZZENEI KINCSEKET**

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK!

Ars Sacra®

A közelmúltban két buzgó hívőt, plébániánk oszlopos tagját veszítettük el. Rájuk emlékezünk!

Személyes emléksorok Viola Jenő bácsiról **A Tungsram Kodály férfikar tagjáról, énekkari tagunkról**

„Szervusz kedves Attilám! Hogy vagy? Család rendben?” Ezekkel a szavakkal köszöntött, szinte kivétel nélkül minden vasárnap kedves barátom, kórustagom Viola Jenő bácsi, aki 2018. augusztus 10-én, életének nyolcvanharmadik évében hosszantartó, de hittel és türelemmel viselt betegség után az örökkévaló boldogságba, az Úr Szent színe elé költözött. Igen, hiszem, hogy a mennyei kórusban szolgál tovább, hiszen élete, család- és hazaszeretete, valamint egyház- és egyházzene tisztelete mélyen jellemezte hitvilágát. Őszintén, hittel jelentem ki, hogy a földön ő utána sírás, de a mennyországban nagy fogadás, és örömnünnep van.

Viola Jenő bácsi tősgyökeres újpesti volt. A jelenlegi Mákosguba étterem helyén állt egykoron az a kétszintes ház, amelyben élte gyerekkorát. Sokat mesélt nekem gyerekkoráról, ifjú éveiről. Nagyon mélyen él bennem az a története, amikor - elmesélése szerint - az egykori kultúrházba berendezkedő államvédelmi hatósághoz minden vasárnap be kellett jelentkezzen bélyegzésre, mert forradalmi cselekedetek végett lakhelyelhagyási tilalom intézkedése alá került. Mesélte azt is, hogy amikor oda belépett, mindig Isten szeretetét érezte szívében, és hitte azt, hogy gyökereiben szent az a hely (az egykori plébánia kultúrház épülete), és neki ott nem eshet bántódása, mert az Úr vigyáz a hajlékra és gyermekeire. Nagy tisztelettel és szeretettel emlékezem a vasárnapi 11 órás misékre, amelyekre örömmel, tiszta és nyitott szívvel, az Úr kegyelmét, jóságát, és szeretetét keresve érkezett. Imádságos lelkülete számomra is példamutató volt, és hatására a 11 órás misében, gondolatban kicsit az ő tiszteletére is orgonáltam. Misék előtt

sokat mesélt faipari szakmájáról, családjáról, feleségéről, és büszkén vallotta magát nagypapának is. Sok évtizednyi különbség választott el tőle, de vele beszélgetve egy kicsit mindig felnőttem.

Viola Jenő bácsi

Jó volt Jenő bácsi barátak és jó énekes társak tudni. Tisztelettudó, pontos és precíz ember volt. Kis vállalkásában a rend is megszerezve volt. Élére vasalt jellem, tiszta lelkület, mély és őszinte hitvilág, amelyről példát tudott mutatni, és amely talentumokat kellő szelídséggel és alázattal tudott kezelni. Hálás vagyok az Úrnak, hogy Jenő bácsit megismerhettem, tisztelhettem. Hálás vagyok a sok-sok évnyi alázatos és fáradtságot nem mellőző egyházzenei szolgálatáért. Adjon neki az Úr öröm nyugodalmat, és lelkét emelje a mennyei énekkarok tenor szólamába. Requiescat in pacem! Tarcsi-Veres Attila
Temetése szeptember 10-én, hétfőn 18 órakor lesz a Kertvárosi templomban!

Emlékezés Türk Ferencnére, Marikára

Marika templomunk és plébániánk oszlopos tagja volt hosszú éveken keresztül. Szinte minden nap részt vett a szentmisén. Elsőként jelentkezett a Szentségimádásokra, takarításokra és fáradhatatlanul segített a rendezvényeken. Nagyon sok finom süteményt

sütött. Nem riadt meg attól sem, ha csomagolni kellett a karácsonyi ajándékokat, majd elvinni a idősekhez.

Ha valaki kórházba került, akkor Ő meg látogatta, gyakran érdeklődött a rég nem látott ismerősökről.

Szeretném leírni és elmondani megismerkedésünk történetét.

Hosszú éveken keresztül nem gyakoroltam hitemet, beteg lettem, és újra visszatértem.

Először csak hátul álltam meg a misén, nem mertem előre menni. Szép lassan aztán egyre előrébb merészkedtem. Aztán egyik misén Marika mellé ültem le a padba, Ő nagyon kedvesen rám mosolygott. A mise után beszélgetésbe elegyedtünk, kiderült, hogy mindketten Borsodban születtünk.

Ettől kezdve kerestük egymás közelségét, megbeszéltük, hogy együtt megyünk misére. Aztán kérte tartsak velem a takarításkor, menjek vele kirándulni, vegyek részt a plébánián rendezett összejöveteleken. Nekem nagyon jó barátnőm és egyben lelki társam lett, minden problémámat elmondhattam neki.

Sokat jártunk kirándulni, de sajnos a betegség Őt is megtámadta. A két évvel ezelőtti szentévi, római zarándokúton már nagyon beteg volt, de nem adta fel, hősiiesen küzdött. Minden éjszaka érte imádkoztam, hogy sikerüljön neki ez a zarándokút, mert fontos volt számára.

A hazaérkezés után már többé nem nagyon tudott részt venni a miséken, ezért otthonában, majd a kórházban látogattam

meg, nagyon sokat beszélgettünk imádkoztunk.

Középpont Marika: a római Szent Péter téren.

Lányai szerint az eljövetelem után mindig vidámabb és erősebb volt lelkileg és testileg is.

Én nagyon szerettem és halálával egy lelki vezetőt, barátot veszítettem el. Biztos vagyok benne, hogy most a Mennyországban az angyalok között mosolyog és boldog, az egy éve elhunyt párjával együtt: Feri bácsival. Nyugodjál békében Marika és nem felejtelek el.

Pétevári Éva

Jelentkezz! - Segítség! - Vegyél részt!

1/ Templomőrök szombat délelőttönként

Várunk templomőröket szombat délelőtti időpontokra. Templomunkat nem lehet nyitva tartani őrzés nélkül! Szombatonként 8.00-10.00 és 10.00 -12.00 óráig kellene őrizni templomunkat. Hála Istennek, szeptember közepéig már van jelentkező őrzésre. A templomi előcsarnokban található a jelentkezési ív, az üveges hirdetőtábla mellett. A tapasztalatok szerint szép számú érdeklődő, betérő imádkozó fordul meg a templomban szombat délelőttönként!

2/ Szentségimádó-őr

Újból indul a péntekenkénti egész napos csendes szentségimádás a sekrestyében! Reggel 8 órától délután 17 óráig. Természetesen a sekrestye sem maradhat őrzés nélkül. Másrészt sokan térnek be szentségimádásra, de nem folyamatosan. Ezért szükséges, hogy aki tud vállalni egy-egy órát, az jelentkezzen be előre. Feliratkozó ív a sekrestyében található. De lehet jelentkezni, érdeklődni Gáspár Gabusnál, vagy Zoltán atyánál is.

3/ Plébánia őszi nagytakarítás

Szeptember 22-re, szombatra hívunk segítőt a plébániaépület őszi nagytakarítására. Reggel 8.30 órától kb. délig. Sok munkaerőre lenne szükség, főleg, akik tudnak ablakot tisztítani, létrára mászni. Jöhet fiatalabb, ifjúság, felnőttek, férfiak, nők.... – A templom őszi nagytakarítása majd később lesz, a templomi munkák befejeztével.

4/ Irodai segítő

Habár van segítőnk az irodában: Kiss Éva. Van segítőnk a könyvelésben: Kopacz Beáta személyében. Mégis szükség lenne több segítőre! Nincs jegyzék plébániánk híveiről, az egyházi adót fizetőkről, anyakönyvi másolás, regiszter készítés, „História Domus” összeállítása, stb.. Olyanok jelentkezést várnánk, akik értenek a számítógéphez, és szívesen felajánlanák szabadidejüket egy részét plébániai szolgálatra.

Templomi felújítási munkák

Az elnyert pályázatoknak, és az Újpesti Önkormányzat támogatásának köszönhetően, hamarosan újabb felújítási munkák lesznek templomunkban.

Új ajtó készül a sekrestyére és a virágozóra. Már nagyon nehezen voltak nyithatók az ajtók. Sokszor faragták, javították, fúrták-faragták őket. Ezért készül két új ajtó, a régi szép vasalatok megtartásával. Megújul a toronybelső fa szerkezete.

A templom oldalsó homlokzatán siralmas állapotban vannak a kődíszek, zárókövek, csúcspdíszek. Málladoznak, potyognak. Ezek javítása és cseréje is hamarosan megtörténik. Ez az ez évi legnagyobb munka, több, mint 11 millió forint. 4 éve minden évben megszavazásra került, de csak most lett rá anyagi fedezet.

Ezenkívül a két oldalhajóban, ahol most a gyerekek és családok ülnek, főleg a 9 órai miséken új padok készülnek. Most csak szedett-vedett székek, régi lócák vannak. 6-6 új pad készül Pozsgay György asztalosunk kétféle munkájával.

Természetesen a munkáknak a pályázati költségeken kívül mindig vannak járulékos költségei, és előre nem tervezett, nem látható pótmunkák. Ezenkívül pedig a pályázathoz kell önrész is. Ezért bármilyen adományt örömmel fogadunk, aki tud segíteni, ígérjük, jó helyre kerül pénze.

A templomi üvegablakok javítása

Templomi színes üvegablakaink siralmas állapotban vannak. Az ólom megereszkedett, az üvegekből kisebb-nagyobb darabok törnek le. Sok helyen látszik a hézag. A nagyobb lyukara üvegtapétát tettünk. Bármikor fennáll annak lehetősége, hogy kipotyog az ólom keretből.

Minden nagyobb szél, vihar, vagy főtéri hangos zene után ránézünk, vajon nagyobb-e a hézag, kisebb-e? Egyrétegű üveg, nincs hőszigetelése. Annak idején kívülről ócska dróthálót tettek védőeszközként.

Mit kellene tenni? Egyenként elvinni, új ólmozást készíteni, a hiányzó részeket pótolni, és újrafesteni az üvegeket. Azután kellene egy keretet készíteni, és kívülről hő és ütésálló üveggel ellátni. Világosabb lenne templomunk, és télen melegebb. Sőt, addig semmilyen templomfűtésről nem is érdemes gondolkodni, amíg szimpla, hézagos, töredezett üvegeink vannak.

Mibe kerülne? A szentély nagy üvegjeinek javítása, hővédő üveg és keret készítése darabonként becslésem szerint 2.1-2.2 millió, a kisebb üvegek persze kevesebb pénz. (Ha javítható, és nem kell teljesen újat rajzolni, égetni.) Úgy összesen 65-70 millió körüli lenne mai áron az összes ablak felújítása. Utána lehetne tervezni valamilyen fűtésfélét. A Thököly úti Domi-ban a plébános 10 éve évente egy-két ablakot javíttat, ahogy a pénz csordogál. Egykoron templomunkban nagylelkű adományozók voltak. Minden ablakon ott szerepel az adakozó neve. És persze az üvegablak az adakozó védőszentjét ábrázolja. Szent Gizellát, Szent Franciskát, Szent Jánost, vagy épp Szent Antalt. Az adakozó neve most is ráférne egy-egy üvegablakra, ha valaki kérné, hogy örökössük meg a felújító nevét. De ha az ablakra nem is kerülne fel a név, a szívre bevésődne. Lenne, aki örökbe fogadna egy-egy ablakot? Állná a javítási költségét? Persze a szentély ablakaival kellene kezdeni. Azok vannak a legrosszabb állapotban.

Hittanok

A tanévnyitó szentmisét, a VENI Sancte-t szeptember 9-én tartjuk a 9 órai szentmisében.

Ebben az évben is lesz elsőáldozási hittan, lesz hittan ovisoknak. Lesz hittan volt bér-málkozottaknak. Szervezünk plébániai foglalkozást volt elsőáldozóknak. Figyeld a hirdetéseket!

Természetesen újraindul a csütörtök esti bibliaóra, 18.30-kor. Kéthetenként az ifjú felnőttek hittanja. 19.45-kor. Minden hónap első szerdáján a Szent Márk csoport nyitott szerdája, karizmatikus dicsőítés 20.30-tól a plébánián. De lesz kedd esténként ping-pong 20.30-kor.

Figyeld a hirdetéseket!

Főplébánia Hírlevél. Az Újpesti Egek Királynéja Főplébánia időszaki lapja.

Megjelent 650 példányban. Felelős szerkesztő: Horváth Zoltán plébános. Nyelvi lektor: Mátyus Norbert. – A következő szám Krisztus Király ünnepére jelenik meg!